

Cine poate omorî un spirit?

Duminică, 11 februarie 2007

Gili Cârstea

Articolul “Foc din cer” a stârnit reacții contradictorii și continuă să uimească pe mulți dintre cititorii noștri. În timp ce unora li se pare că descrierea evenimentelor este susținută corect de pasaje inspirate ale Scripturii sau ale Spiritului Profeției, alții văd în folosirea unor expresii contemporane doar un scenariu SF, naiv și chiar dăunător pentru înțelegerea evenimentelor viitoare.

Cele mai multe obiecțiuni vizează cauza morții îngerilor răi. Cum este posibil ca demonii să fie omorâți de oameni? Dacă ei sunt “duhuri,” “spirite,” cum să fie afectați de elemente fizice precum focul sau exploziile nucleare?

Este adevărat că Scriptura nu oferă prea multe detalii despre natura îngerilor, mulțumindu-se să afirme că ei sunt “duhuri slujitoare” (Evr 1:14). De aici, opinia populară că ei sunt entități imateriale, fără corp, organism sau structură viabilă organizată, deoarece “duhul” este duh, și deci nu poate fi carne. De unde se ajunge la concluzia fermă că tot ce nu este “carne,” adică trup omenesc, este un fel de energie invizibilă, imaterială, intangibilă și indestructibilă.

Faptul că îngerii fac parte dintr-un alt nivel al creației nu înseamnă neapărat că nu au corp. Există diferite feluri de “corpuri,” chiar dacă unele nu pot fi descrise cu mâini, picioare sau stomac. Pavel a încercat să ne ajute puțin, deși acesta este un domeniu extrem de complicat, din cauza perspectivei noastre limitate. El spune că există diferite trupuri:

“Nu orice trup este la fel; ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul al peștilor. Tot așa, sunt trupuri cerești și trupuri pământeste; dar alta este strălucirea trupurilor cerești, și alta a trupurilor pământeste” (1 Cor 15:39-40).

Ca să ne ajute să înțelegem mai bine acest subiect, el merge mai departe, susținând că trupul omenesc va fi transformat în trup duhovnicesc:

“Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire, și înviază în neputrezire; este semănat în ocară, și înviază în slavă; este semănat în neputință, și înviază în putere. Este semănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc” (1 Cor 15:42-44). Evident, el nu vrea să spună aici că sfinții de pe

pământ vor fi transformați în îngeri la înviere. Pur și simplu vrea să ne ajute să înțelegem că există trupuri duhovnicești, altfel spus, ființele cerești au trupuri, chiar dacă infinit diferite de ale oamenilor.

A avea capacitatea să apari înaintea oamenilor în forme diferite nu implică neapărat lipsa unui trup. Îngerii sunt și ei ființe, iar o ființă este o creatură, o persoană, inteligentă, capabilă de a trăi o viață socială, un agent moral liber. Sora White ne ajută să credem acest lucru în cel mai profund paragraf din toată lucrarea ei, după opinia mea. Ea spune că guvernarea divină are un fundament, o bază comună pentru întreaga familie de ființe create. Ascultați:

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul” (DA 161).

În primul rând, se spune că îngerii sunt ființe create, ca și familia omenească, făcută „cu puțin mai prejos decât îngerii” (Evr 2:7.9; Ps 8:5). Da, ei sunt din altă dimensiune, dar nicidecum o putere, un „spirit” în accepțiunea populară.

În al doilea rând, de la primul heruvim, la locuitorii lumilor necăzute și până la om, trupul ființelor cerești era un templu pentru locuirea Creatorului, indiferent care era suportul real al acelor trupuri.

Avem un exemplu chiar în lumea noastră modernă, limitată și îngustă cum este ea. Calculatorul dumneavoastră este alcătuit din două mari componente: hardware și software, adică partea componentelor fizice și programele, sistemul de operare, etc. Un program informatic, de exemplu Adobe Photoshop, nu are „corp,” deși realizează multe lucruri. El ar putea fi numit „duh,” deoarece poate circula liber prin internet fără ca cineva să poată pune mâna pe el, să-l simtă sau să-l vadă. Și totuși, fără un suport hardware el nu face nimic, nici în fabrica unde a fost creat, nici pe calculatorul unde este pus la treabă. Pe un DVD sau pe hard disk, pe un stick de memorie flash sau în RAM, el depinde de un suport material spre a-și realiza misiunea, și chiar pentru a exista. Niciun program software nu există prin sine, fără suport hardware. Deși poate circula fără suport, nu poate exista fără suport. Puteți descărca de pe un server un program, dar imaginați-vă că nu doriți să-l salvați pe un suport fizic. Cum îl păstrați? Unde îl depozitați spre a-l putea folosi mai târziu? Îl puteți păstra într-un borcan? Stă programul într-o glastră de flori? Într-o pungă? Îl puteți expune în vitrina unei biblioteci? Sau în frigider?

Acum, imaginați-vă că doriți să distrugeți un DVD, dar ați vrea să păstrați programul inscripționat pe el. Cum faceți? Îl luați și îl băgați în buzunar? Singura soluție este să îl salvați pe alt suport. Fără suport nu există. Dacă DVD-ul a fost aruncat în foc, s-a terminat și cu programul, căci acesta nu era nimic altceva decât gropițe de diferite adâncimi în structura de plastic a discului.

Oricât de isteț ar fi un program, el are un „trup” al lui, fără de care încetează să mai existe. Tot așa este cu orice ființă creată, „de la heruvimul luminos și sfânt până la om.” Da, oamenii au un anumit fel de trup, iar îngerii au un cu totul altfel de trup, dar toți, fără excepție, au fost creați ca un templu în care să locuiască Creatorul. Și, mai important, toți au

libertatea să se deconecteze de la izvorul vieții, dacă țin neapărat, iar rezultatul acelei deconectări este moartea, dispariția veșnică (vezi ultima parte a capitolului „S-a sfârșit” din Hristos, lumina lumii).

Acum, există versete care vorbesc apăsător că Satana va fi ucis de oameni și nu de Dumnezeu:

„Pentru că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu, iată că voi aduce împotriva ta niște străini, pe cele mai asupritoare dintre popoare, care vor scoate sabia împotriva înțelepciunii tale strălucitoare, și-ți vor pângări frumusețea. Te vor arunca în groapă, și vei muri ca cei ce cad străpuși de lovituri, în mijlocul mărilor” (Eze 28:6-8).

„Vei muri de moartea celor netăiați împrejur, de mâna străinilor! Căci Eu am vorbit, zice Domnul, Dumnezeu” (Eze 28:10).

Ce se întâmplă aici? Cum este posibil ca un heruvim strălucitor, care altădată umbla prin mijlocul pietrelor scânteietoare, în lumina directă a slavei lui Dumnezeu, să ajungă acum să fie terfelit de oameni? Cum este posibil ca niște “popoare asupritoare” să-i pângărească frumusețea, să-l străpungă cu lovituri de sabie și să-l arunce în groapă? Cum se poate ca el, biruitorul neamurilor, să poată fi omorât de mâna străinilor? Pare ciudat, nu? Și totuși, cum pot fi explicate aceste versete altfel decât așa? Singura alternativă ar putea fi că Dumnezeu trimite niște civilizații războinice, mai “asupritoare,” de pe alte planete, dotate cu arme potrivite pentru duhuri, ceea ce este aberant, cu mult mai SF decât li se pare unora poziția noastră.

În lumina acestor versete, priviți explicația următoare:

„Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-L pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea” (The 1888 Ellen G. White Materials - vol 4, pag. 1574).

Se aplică acest principiu și îngerilor răi, sau numai oamenilor? Orice păcătos aduce asupra lui pedeapsa ca o consecință firească a deciziilor lui, deoarece “propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur.”

Care sunt acțiunile diavolului în această încleștare finală? El se prezintă în fața păcătoșilor chemați la viață după milenii, și le spune că planeta și rasa umană nu pot fi salvate decât printr-un atac militar asupra Cetății Sfinte. Planul lui este acceptat și pus în aplicare. Această acțiune declanșează “o suită de circumstanțe” care aduc nimicirea totală a păcătoșilor de pe pământ, îngeri sau oameni. Care sunt acele circumstanțe?

Ei bine, circumstanțele sunt explicit prezentate în Spiritul Profeției, și nu trebuie să presupunem nimic la acest subiect. Coaliția aceasta nebună de îngeri și oameni fabrică arme și se pregătesc să atace Noul Ierusalim. Dar exact în acel moment începe pe firmament – sau

poate în mintea fiecăruia – filmul Marea Controversă, în toate detaliile ei, de la rebeliunea lui Lucifer până în prezentul acela cumplit. Adevărul devine insuportabil, ucigător. Se reped unii asupra altora, și “se ajută unii pe alții” să se nimicească. Forța teribilă a acelor arme detonate în încleștarea finală dă foc planetei, iar holocaustul declanșat mistuie pe toți locuitorii pământului, îngeri sau oameni. Se împlinește literal declarația: “Cine pune mâna pe sabie, de sabie va pieri.” Se împlinește literal profeția: “Vor scoate sabia împotriva înțelepciunii tale strălucitoare.”

Azazel a fost astfel dus în pustie de „un om pregătit,” un loc de unde nu se va mai întoarce în veci, și va pieri „de moartea celor netăiați împrejur, de mâna străinilor! Căci Eu am vorbit, zice Domnul, Dumnezeu” (Eze 28:10).

Credeți că Dumnezeu așa a vorbit?

Unii nu cred că Dumnezeu așa a vorbit. Ei cred mai degrabă minciunile diavolului, că distrugerea și moartea vin din mâna lui Dumnezeu, ca o pedeapsă pentru insubordonare.

Dar viitorul este în fața noastră, și ne vom lămuri curând cine omoară pe păcătoși, îngeri sau oameni. O concepție corectă despre caracterul lui Dumnezeu acum va fi singurul element care ne va face atunci să privim demonstrația despre capacitatea distructivă a păcatului de pe zidurile Noului Ierusalim, și nu din mijlocul străinilor care vor ridica sabia împotriva îngerilor căzuți.